

fmaa, omtrent 400 Kr., saa at $\frac{1}{3}$ deraf altsaa bliver 130 Kr. Det vil omtrent kunne slaa til til at kjøbe Protokollerne for, som man hvert Aar behøver for at føre disse nye Skattekonti; men der bliver Intet til at lønne den fuldmægtig med, som skal have disse Forretninger og som man vil neppe kan lønne med 130 Kr. — Det er en hel Række af uheldige Punkter, en hel Række af Tab, som der vil opføres, hvis Loven gaar igjennem, og Alt dette skal opveies ved, at der bliver den præliminære Opbeholdelsestue i Kolbing. Der er en nu, men den skal for Fremtiden indtil videre have Lov til at have Titel af fast, men dog bestandig med dette Forbehold, at det skal tages under Overveielse, naar den skal nedlægges, og dens Forretninger fordeles. Efter dette forekommer det mig, mine Herrer, at der ikke kan være den ringeste Betænkelighed ved at lade Loven ligge. Hvis man mistviler om at kunne sætte Forandringerne igjennem i det andet Thing, kan den meget godt gaa ud af Verden. Det er altsaa ogsaa det, som jeg tror er det, man til Syvende og sidst vil komme til.

Finansministeren (Strup): Den ærede Landssthingsmand har nævnt Resignation som en sjelden Dyd, og jeg vil nødig være ene om at tage imod en Anerkjendelse for at besidde denne Dyd her i dette Thing, som i saa fuldt Maal ved tidligere Afgjørelser af Amtstuespørgsmaal har vist sig i Besiddelse af denne store Dyd, Resignation. Jeg skal kun minde om, at i den Tid, hvor jeg har staaet paa denne Plads, vedkjendende mig stadig den Anskuelse, at det var uheldigt at nedlægge Amtstuer og ombytte dem med Filialer, — i den Tid har det ærede Thing 2 Gange vist den store Resignation, ikke ligeoverfor mig, men ligeoverfor Andre, at vedtage Love om Nedlæggelse af Amtstuer. Det er Kalundborg og Esrom Amtstue, jeg her figter til. Jeg tror altsaa, at jeg med fuld Føie kan udtale, at er der Resignation i Afgjørelsen af disse Sager, har Landsstinget i endnu fuldere Maal end jeg Krav paa Anerkjendelse for at have udfoldet denne Dyd ligeoverfor Afgjørelsen af Amtstuespørgsmaal. — Jeg skal ikke nu ved denne 1ste Behandling komme ind paa den store Række af Detailler, som den ærede Landssthingsmand fremdrog; men jeg skal dog bemærke med Hensyn til et af hans Klagemaal over det nu foreliggende Lovforslag — at der om Frederiksborg Amtstue ikke var taget nogen endelig Bestemmelse, at det var henvisst til særlig Afgjørelse ved Lov, hvorledes Forholdene skal ordnes i dette Amtstuedistrikt, naar Balancen indtraadte — dette, at det ikke er noget Tryk, som herved er lagt paa Afgjørelsen, thi jeg vilde ialtsald ikke som Finansminister paa nogen Maade have besat denne Amtstue definitivt, førend jeg havde faaet Lovgivningsmagtens Svær paa mit Spørgsmaal, om i Virkeligheden saa befyndelige

Amtstueforhold skulde vedblive som dem, der i dette Dieblik er tilstede for Frederiksborgs Vedkommende. Hvad Formindskellen af Lønninger ved Balance, selvfølgelig for Frederiksborg Amtstues Vedkommende, angaar, vil jeg sige, at disse Inddragelser af Jord og andre Emolumenter havde fundet Sted administrativt, dersom jeg havde staaet derfor paa den Tid, Balancen fandt Sted, selv om det ikke havde staaet i Loven. Forholdet er jo ingenlunde det, at det alene er Rigsdagen, som er opmærksom paa, hvilke Forandringer det kan være rigtigt at foretage med Hensyn til et Embede, naar Embedsledigheden indtræder. Den samme Opmærksomhed vises jo ogsaa fra Administrationens Side, og naar det ærede Medlem har fremdraget som noget Uheldigt eller ialtsald for ham Uforklarligt, at der for et Par Amtstuers Vedkommende, til hvilke der er knyttet Opbeholdelse af Skovindtægter, er sat et Maximum, uover hvilket der ikke bliver ydet de to Procent, skal jeg dertil bemærke, at det ikke er nogen Rigsdagsopfindelse, men det er Administrationen selv, som fra først af og af egen Drift har indført en saadan Begrænsning ved Embedsvakance.

Jeg tror ikke, at det vilde være rigtigt, om det ærede Thing vilde følge den Anvisning med Hensyn til Lovforslagets Behandling, som det ærede Medlem tilraadede, nemlig at lade Loven ligge. Jeg vilde anse det for at være den uheldigste Afgjørelse af alle, idet man saa jo atter og atter skal trættes med Forhandlinger af de samme Spørgsmaal. Det forekommer mig, at det er paa høie Tid, at man kommer til en endelig Afgjørelse af de Hovedspørgsmaal, der foreligge her i Lovforslaget, nemlig om Bevarelsen eller Nedlæggelsen af de mindre Amtstuer. Det er i min Tanke overordentligt uheldigt, at dette Spørgsmaal i Løbet af de sidste 10 Aar er blevet afgjort paa den Maade, som sket er, derved, at Spørgsmaalet i ethvert enkelt Tilfælde, naar Balance er indtraadt, er kommet til at foreligge Lovgivningsmagten; kun henimod Slutningen af den 10aarige Periode, for to Aar siden, tog Landsstinget den i mine Tanker meget fornuftige Beslutning at opsætte Spørgsmaalets Afgjørelse, indtil en Revision af Loven forelaa, men naar Landsstinget nu, da Revisionen foreligger, atter vilde udsætte at tage Beslutning, maa jeg tilsaa, at jeg ikke veed, hvad det ærede Landssthings Mening om hele Sagen var. Det forekommer mig, at nu maa det være Tiden, og den høie Tid, at tage endelig Beslutning om denne hele Sag, der i min Tanke er bleven — jeg havde nær brugt Udtrykket, væsentlig forkludret ved den delvise, stykkevise Behandling — meget uheldigt stillet med Hensyn til den endelige Bestemmelse, som dog maa tages. Det forekommer mig at være en meget uheldig Udvei, man valgte ved Vedtagelsen af Loven af 1870, at henvisse til Afgjørelse ved særlige Love i hvert enkelt Tilfælde saadanne Spørgsmaal, som man ikke havde kunnet